

Земята я чакаше съ тжга и затова нетърпливо броеше обиколките си около слънцето. Тя бѣше се накичила съ теменуги и други цвѣтя, които бѣха нацѣфтѣли прѣзъ мартъ.

И всички хора на земята чакаха въ тоя день кометата, защото тѣ бѣха прѣсмѣтнали точно пжтя ѝ. Умнитѣ се радваха, че ще видятъ нѣщо красиво, а глупавитѣ плачеха отъ страхъ въ леглата си, или пѣкъ тичаха като луди изъ улицитѣ.

— Ето кометата! извика она отъ ученитѣ хора, който стоеше на най-високата кула, имаше най-добъръ далекогледъ и познаваше най-добрѣ кометитѣ.

— Ето кометата! извика мѣсецътъ. Ура! Пакъ ще се веселимъ!

— Ето кометата! Кометата! извика и земята доволна, прѣдоволна.

И когато блѣсващата комета я приближи съ дългата си опашка, тя подхвърли ледената си шапка толкова високо, че всички морета се изпълниха съ ледени скали. Стана такъвъ студъ, че много прости хорица помислиха, че е дошълъ края на свѣта, па даже и умнитѣ се позамислиха.

— Добъръ день! Добъръ день, драга комето! извика земята. Добрѣ дошла, радвамъ се, че те виждамъ пакъ здрава и читава!

Но кометата мълчеше. Земята извика още веднѣжъ: „Добъръ день“! но и тоя пжтъ не получи никакъвъ отговоръ.

— Какво ли се е случило съ нея? — каза земята очудена, защо ми се е възгордѣла толкова, че не иска да знае старитѣ си познати?

— Тя сигурно не ви е забѣлѣзала, каза ядовито мѣсецътъ. — Помислете си само, колко сте малка.

— Сбирай си устата и си гледай работата! извика ядосана земята. И тя повтори: „Комето, миличка комето!“

Кометата спокойно продължаваше пжтя си и пакъ не отговаряше. Тогава земята се уплаши, да